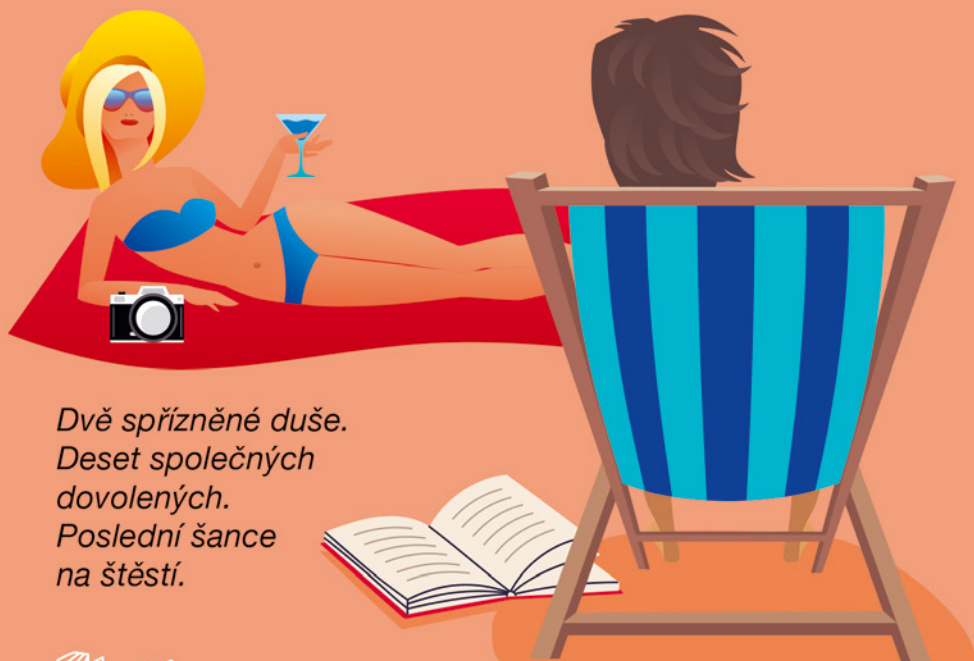

EMILY
HENRYOVÁ

ALEX, LÉTO A JÁ

Bestseller New York Times

*Dvě spřízněné duše.
Deset společných
dovolených.
Poslední šance
na štěstí.*

Poppy a Alex nemají vůbec nic společného. Ona je živelná a touží poznávat svět. On radši tráví čas doma s knížkou. Přesto jsou nejlepššími kamarády a každé léto spolu vyrážejí na dovolenou. Nebo alespoň vyráželi, než se jim povedlo všechno zkazit. Ale po letech, kdy se neviděli, se rozhodnou zkusit to znovu – a zjistit, co jim říká jejich srdce.

„Henryová mistrně popisuje nejistotu a úzkost dnešních třicátníků. Vlastní verzi filmu Když Harry potkal Sally koření dávkou svého příslovečného ostrovtipu, velkolepých střel „těsně vedle“ a milostného napětí, které jakoby touží vypařit se ze stránky a zamlžit vám brýle.“

– The Washington Post

„Zábavná kniha, která vás přímo nutí číst pořád dál, plná jiskřivého humoru, oslňující prózy a taky romantiky, jež mě chytla za srdce a už nepustila.“

– Abby Jimenez, bestsellerová autorka

„Emily Henryová je můj nejnovější objev mezi autory, jejichž knížky si kupuji automaticky. Alex, léto a já je perfektní oddechovka: upřímná, vtipná, něžná, zkrátka únik od reality, u kterého si přejete, aby trval věčně.“

– Jodi Picoultová, autorka bestsellerů

Velké maličkosti a Prostá pravda

„Kniha Alex, léto a já je úžasná romance, která se jen pozvolna rozehřívá, je plná sexuálního napětí a muživých možností. Alexovi a Poppy jsem propadla naprosto bezhlavě a hrozně se mi líbilo s těmi dvěma procestovat celý svět.“

– Beth O’Leary, autorka bestselleru

Spolubydlící

„Čtivá kniha, která vás přímo nutí číst pořád dál, jiskřivý humor, oslňující próza a romantika, která mě chytla u srdce a už nepustila.“

– Abby Jimenez, bestsellerová autorka

„Emily Henryová je hvězda! Kniha Alex, léto a já je plná emocí a zároveň neuvěřitelně vtipná, což z autorky dělá nekorunovanou královnu humoru. Příznivci romantických komedií se nad touhle poutí dvou kamarádů, z nichž se pomalu, pomaloučku stává pár, budou jen rozplývat. Poppy a Alex jsou opravdoví a mají spoustu chyb a jsou prostě k pomilování a jejich letní dovolené probudí touhu cestovat v nás všech, kterým cestování v poslední době tak moc chybí. Perfektní čtení na léto!“

– Alexis Daria, spisovatelka

„Čiré potěšení: kniha má spád, je dojemná tak akorát a Poppy s Alexem se navzájem pošťuchují tak živě, až máte pocit, že vám každou chvíli vyskočí z knížky. Už se nemůžeme dočkat, co Emily napíše příště.“

– Heather Cocks a Jessica Morgan,
bestsellerová spisovatelská dvojice

Emily Henryová

Alex, léto a já

Emily Henryová

Alex, léto a já

Přeložila Tereza Libichová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

People We Meet on Vacation © 2021 by Emily Henry

Published by Penguin Random House, USA

Translation © Tereza Libichová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-650-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-649-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-210-3 (print)

*Tu předchozí jsem psala hlavně pro sebe.
Tahle je pro tebe.*

PROLOG

Před pěti léty

NA DOVOLENÉ MŮŽETE BÝT, kýmkoliv chcete. Stejně jako dobrá knížka nebo fantastické oblečení i prázdninový pobyt vás dokáže přenést do jiného světa, kde se z vás na chvíli stane někdo jiný.

Za normálních okolností byste se možná ani neodvážili třeba si jenom začít lehce pokyvovat hlavou do rytmu hudby, aniž byste se cítili trapně, zato na dovolené, v mihotavém světle zarostlé terasy bezejmenné restaurace to zničehonic spolu s místní kapelou pořádně roztočíte i na dechovku.

Na dovolené máte jiné i vlasy. Možná je to odlišnou vodou nebo šamponem. Anebo možná tím, že si je neobtěžujete mýt nebo česat, protože slaná mořská voda je stejně zvlíní tak, jak to máte rádi. Říkáte si: *Možná bych tohle mohla doma dělat taky. Nečesat si vlasy a kašlat na to, že jsem zpocená a ulepená od písku.*

Na dovolené se najednou bez problému bavíte s cizími lidmi a všechny zábrany hážete za hlavu. I když ta konverzace potom může být pěkně střelená, co na tom záleží? Stejně už dotyčné nikdy neuvidíte!

Jste kýmkoliv, kým chcete být. Můžete si dělat, cokoliv chcete. No dobře, možná ne úplně cokoliv. Občas vás do jisté situace dotlačí například počasí, třeba do takové situace, v jaké jsem

právě teď já, a pak je potřeba si najít nějakou druhořadou zábavu, než přestane pršet.

Cestou ze záchodu se na chvíli zastavím. Částečně proto, že ještě pořád sprádám svůj plán. A částečně proto, že podlaha je tak lepkavá, že se mi k ní přilepil sandál a já si pro něj musím doskákat po jedné noze. Teoreticky se mi sice na tomhle baru líbí absolutně všechno, ale jsem přesvědčená, že kdyby se má noha dotkla nějaké bezejmenné špíny na podlaze, určitě bych byla na nejlepší cestě chytit nějakou děsně vzácnou nemoc, která se jinak nachází jen v lahvičkách v mrazáku tajné laboratoře Národního ústavu zdraví.

Tanečními pohyby dohoppám zpátky k botě, tenký oranžový pásek mi vklouzne mezi prsty u nohou a otočím se zpátky k baru: hrozen ulepených těl, líný bzukot větráku nad hlavou, dveře dokořán, takže vítr občas zažene dovnitř kapky deště z černé noci, aby osvěžil potící se dav. V rohu stojí jukebox osvětlený neonovým světlem a hraje písničku „I Only Have Eyes for You“ od skupiny Flamingos.

Jsmo sice v přímořském letovisku, ale tenhle bar je pro místní štamgasty, takže tady na sobě nikdo nemá letní šaty s potisky nebo havajskou košili, i když zase na druhou stranu tady taky nedostanete načančaná koktejly s kousky exotického ovoce.

Nebýt té bouřky, vybrala bych pro svůj poslední večer ve městě jiné místo. Jenže celý týden tak strašně přšelo a pořád byla na spadnutí bouřka, takže mé sny o procházkách po bílých písčinných plážích a projíždkách na rychlých člunech vzaly za své a spolu s dalšími zklamanými návštěvníky jsem strávila většinu dní tím, že jsem do sebe lila piñacoladu v kdejaké narvané turistické pasti, na kterou jsme narazili.

Ale dnes večer jsem už měla mačkání se v davu plné zuby, stejně jako čekání na číšníka nebo prošeďivělých chlápku se snubními prsteny, kteří na mě přiopile pomrkávali za zády manželek. Takže proto jsem teď tady.

V baru s upatlanou podlahou, který se jmenuje prostě Bar, ostřížím zrakem propátrávám skrovnou nabídku mužského osazenstva.

Sedí tu v Baru u baru, až v koutě. Je zhruba v mém věku, kolem pětadvaceti, má špinavě blond vlasy, široká ramena a je celkem vysoký, i když těch posledních věcí byste si na první pohled jen těžko všimli. Sklání se nad mobilem a i z profilu jeho obličej svědčí o tichém soustředění. Zatímco prstem přejíždí po displeji, lehce se kouše do spodního rtu.

I když tady není tak příšerně narváno jako třeba v Disneylandu, rozhodně tu je pěkný randál. Na jedné straně stojí jukebox vyhrávající podivné padesátkové songy, na druhé straně je pak přimontovaná televize, z níž hlasatel zpráv o počasí vykřikuje něco o dešti, který láme všechny rekordy, a mezi tím vším se baví skupinka chlapíků, kteří vždycky propuknou v identický štekavý smích v naprosto stejnou chvíli. Úplně na konci barového pultu stojí servírka, která do toho všeho klábosí s nějakou peroxidovou blondýnou a plácá přitom rukou do pultu, aby svým slovům dodala váhu.

Díky bouři je celý ostrov vzhůru nohama a díky levnému pivu se všichni chovají tak trochu neurvale.

Ale kluk se špinavě blond vlasy, sedící na barové stoličce, má v sobě jakýsi klid, který ho hned na první pohled odlišuje od ostatních. Ostatně, vlastně všechno na něm jako by křičelo, že sem nepatří. Navzdory teplotám přes třicet a vlhkosti vzduchu asi milion procent má na sobě zmuchlanou košili s dlouhým rukávem a tmavě modré kalhoty. Opálenou pokožku by na něm jeden hledal marně: stejně jako aspoň náznak úsměvu, lehkosti nebo nadhledu.

Bingo.

Odhrnu si blondaté vlasy z čela a vydám se k němu. Když jsem od něj jen pár kroků, má oči pořád ještě přilepené k telefonu a prstem pomalu přejíždí po displeji. Podaří se mi zachytit slova KAPITOLA DVACET JEDNA.

On si v baru normálně čte knížku.

Svůdně se zhoupnu v bocích, opřu se loktem o bar a otočím se na něj: „Čau, tygře.“

Pomalů se na mě podívá oříškově hnědýma očima a zamrká: „Ahoj?“

„Chodíš sem často?“

Asi minutu si mě upřeně prohlíží a evidentně zvažuje, co má odpovědět.

„Ne,“ vzdychne nakonec, „nejsem místní.“

„Aha,“ protáhnu, ale než stačím říct něco víc, pokračuje.

„A i kdybych byl, stejně mám kočku, která má strašně moc zdravotních problémů, který vyžadují speciální péči. Takže nemůžu moc chodit ven.“

Při každém dalším slově se mračím víc a víc. „To je mi moc líto,“ vzpomatuju se nakonec, „musí to být hrozně těžký se s tímhle vším vyrovnat. No a pak taky to úmrtí!“

Trochu svráští obočí. „Úmrtí?“

Mávnou rukou a ukážu na jeho oblečení. „No přijel jsi přece na pohřeb, ne?“

Ústa stáhne do úzké čárky. „Ne, nepřijel.“

„Tak co tě sem přivedlo?“

„Kamarádka.“ Znovu skloní pohled k telefonu.

„Žije tady?“ tipnu si.

„Dotáhla mě sem,“ poopraví mě. „Na dovolenou.“ Slovo dovolená vysloví trochu opovržlivě.

Obrátím oči v sloup. „To není možný! Daleko od té tvé kočky? A to ani neměla žádný pořádný důvod kromě toho, že by ses tu mohl bavit a užívat si? Seš si jistě, že tahle osoba si fakt může říkat tvoje kamarádka?“

„Každou vteřinou jsem si tím jistě míň a míň,“ ucedí, aniž se na mě podívá.

S konverzací mi tedy moc nepomáhá, ale já to nevzdávám. „Takže,“ pokračuju, „jaká je ta tvoje kámoška? Je sexy? Chytrá? Má prachy?“

„Mrňavá,“ opáčí nevzrušeně a pořád si čte. „Děsně užvaněná. Nedokáže zavřít pusku. Každíček kousek oblečení, co má na sobě ať už ona, nebo já, vždycky něčím upatlá, má naprosto přišernej

romantickej vkus, dojíímá se u reklam na večerní vzdělávací kurzy – znáš takový ty reklamy se svobodnejma matkama, který padaj únavou večer u počítače a který, když jim konečně padne hlava na klávesnici, jejich dítě přikryje dekou a blbě se u toho usmívá, protože je na mámu děsně pyšný? No a co ještě? Jo, taky má slabost pro odporný zaplivaný pajzly, kde to salmonelou smrdí na sto honů. Tady se skoro bojím pít i *lahvový pivo* – už jsi viděla, jaký recenze má tenhle bar na Yelpu?“

„Ale teď si ze mě děláš srandu, že jo?“ zeptám se a překřížím si ruce na hrudníku.

„No,“ pokrčí rameny, „je fakt, že salmonela cítit není, ale jo, Poppy, jsi prostě mrňavá.“

„Alexi!“ popadnu ho za paži a úplně tím vypadnu z role, „snažím se ti jenom pomoci!“

Promne si místo, kde jsem ho chytila: „Pomoci? Mně? A jak?“

„Já chápu, že ti Sarah zlomila srdce, ale musíš se vzpamatovat. Až tě zase jednou osloví sexy holka na baru, nemůžeš začít mluvit o svým ujetým polozávislým vztahu k tý pitomý kočce!“

„Tak za prvý, paní Flannery O'Connorová není pitomá,“ ozve se uraženě. „Je jenom stydlivá.“

„Je to potvora.“

„Prostě tě nemá ráda,“ trvá na svém. „Ty seš typickej pejskař.“

„Jediný, co jsem kdy udělala, bylo, že jsem se ji pokusila pohladit,“ nafouknu se. „Na co je ti mazlíček, když není mazlivý?“

„Ale ona je mazlivá,“ zavrtí Alex hlavou. „Jenže ty se na ni vždycky díváš s takovým jakoby divokým vlčím leskem v očích.“

„To teda ne.“

„Poppy,“ povzdychne si. „Vždyť ty se s divokým leskem v očích díváš na *všechno*.“

Zrovna v tu chvíli se zjeví servírka s drinkem, který jsem si objedнала, ještě než jsem šla na záchod. „Slečno?“ zvedne tázavě hlas. „Vaše margarita.“ Pošle mi po barovém pultu skleničku ozdobenou bílými krystalky cukru a v okamžiku, kdy mi sklenička přistane u ruky, se mi už sbíhají sliny. Hodím ji do sebe tak rychle,

až mi převážná část tequily vyteče na bradu, načež mi Alex s až nadpřirozenou rychlostí chytne ruku a odtáhne mi ji dřív, než mi na ní stačí přistát pořádná dávka koktejlu.

„Vidíš? Já ti to říkal: divoký lesk v očích,“ zašeptá Alex vážně, tak vážně, jak se mnou mluví skoro vždycky, kromě těch vzácných okamžiků, kdy se na povrch vynoří „divný Alex“ a já ho můžu pozorovat, třeba když na karaoke předstírá, že vzlyká do mikrofonu a svíjí se na parketu, špinavě blondaté vlasy mu trčí na všechny strany a zmuchlaná košile od obleku se mu vyhrnuje z kalhot. Což byl samozřejmě jenom jeden takový hypotetický příklad. Něčeho, co se doopravdy stalo...

Alex Nilsen je speciální případ sám o sobě. V tomhle velkém těle se širokými rameny, která se ale neustále hrbí a křiví jak paragraf, se skrývá přemíra stoicismu (jako důsledek toho, že je nejstarším synem vdovce s největší sociální fobií, jakou jsem kdy viděla), a taky pořádná dávka potlačovaných citů (jako důsledek přísné náboženské výchovy, která byla jasným protikladem všeho, co Alex rád dělal, zejména pokud to mělo něco společného s akademickým prostředím), ale zároveň je Alex tak trochu zvláštní, tak trochu praštěný a ten úplně nejvíc dobrosrdečný ňouma, kterého jsem kdy měla tu čest poznat.

Usrкну si margaritu a z hrdla se mi vydere spokojené zamručení. „Vlk v rouše beráncím,“ zamumlá si Alex pro sebe a znovu se vrátí ke svému telefonu.

Nelibě nad touhle poznámkou zachrochtám a usrкну si ještě jednou. „Jo, a mimochodem, v týhle margaritě je tak devadesát procent tequily. Takže doufám, že to těm svejm věčně nespokojenějším kamarádkám z Yelpu vyřídíš. A vůbec, žádná salmonela tady cítit není.“ Vklouznu na stoličku hned vedle něj, vybryndám ještě trochu koktejlu a pak se otočím tak, že se dotýkáme koleny. Líbí se mi, že takhle sedává vždycky, když jsme spolu: natočený čelem k baru, ale dlouhé nohy směrem ke mně, jako kdyby nechával nějaká tajná dvířka ke své osobnosti otevřená jen pro mě. A jsou to dvířka nejen k Alexi Nilsenovi, který se nikdy pořádně

neusměje, ale přímo k tomu podivínovi. K Alexovi, který se mnou jezdí každý rok na výlety, i když nesnáší lítání a vůbec změnu – i to, že musí spát pokaždé na jiném polštáři než na tom, co má doma.

Líbí se mi, že vždycky když si spolu někam vyrazíme, tak si to namíří rovnou k baru, protože ví, že tam ráda sedávám, ačkoliv se mi jednou přiznal, že pokaždé když sedíme na baru, je celý vystresovaný, jestli se náhodou na servírku nekouká moc dlouho, nebo naopak moc krátce.

Upřímně, na mém nejlepší kamarádovi Alexi Nilsenovi se mi líbí (nebo spíš na něm miluju) skoro úplně všechno a opravdu si přeju, aby byl šťastný, takže ačkoliv se mi jeho bývalky nikdy moc nezamlouvaly – obzvlášť ne ta poslední, Sarah –, vím, že je to teď na mně, aby se z něj ze samého žalu po posledním rozchodu nestal už úplný poustevník. Koneckonců, on by udělal – a už to několikrát dokázal – to samé pro mě.

„Takže,“ povzdechnu si. „Přehrajeme si to zase od začátku? Já budu sexy neznámá holka z baru a ty budeš okouzlující jako vždycky, teda když pomineme tu část s kočkou. Už brzo se zase dostaneš do randicí formy.“

Vzhledne od telefonu a skoro se usměje. Tedy, já tomu říkám úsměv, protože pro Alexe je to maximum, co dokáže na tváři vykouzlit. „To myslíš neznámou holku, která vykopne konverzaci dobře načasovaným ‚ahoj tygře‘? Možná máme každé trochu jinou představu o tom, co je sexy.“

Zatočím se na stoličce kolem dokola, přičemž do něj dvakrát narazím koleno, bum, bum, jak se otočím tam a zase zpátky, a znovu nasadím svůdný výraz. „Jestlipak tě to bolelo...“ zavrním, „když jsi spadnul z nebe?“

Zavrtí hlavou. „Poppy, fakt chci, abys věděla,“ vysvětluje mi pozvolna, „že jestli někdy možná půjdu na nějaké rande, tak to určitě nebude díky tvé takzvané pomoci.“

Stoupnu si, dramaticky do sebe hodím zbytek koktejlu a prásknu skleničkou o pult. „Tak co kdybychom odsud vypadli?“

„Jak je možný, že ti randění jde líp než mně?“ podiví se, naprosto konsternovaný tou záhadou.

„To je jednoduchý,“ opáčí. „Mám prostě mnohem menší nároky. A nepřekáží mi žádná Flannery O'Connorová. A když si vyrazím do baru na drink, nezírám celou dobu na jeho hodnocení na Yelpu ani se nesnažím dávat všem najevo NIKDO NA MĚ NEMLUVTE. A taky, když se natočím v tom správném úhlu, vypadám fakt úchvatně.“

Stoupne si, a než si zastrčí peněženku zpátky do kapsy, položí na bar dvacku. Alex má hotovost vždycky při sobě. Nevím, jak to dělá. Ptala jsem se ho na to aspoň třikrát. Vždycky mi odpoví. Ale stejně nevím, jak to dělá, protože Alexova odpověď byla vždycky buď moc nudná, nebo příliš intelektuálně náročná, takže se můj mozek ani nesnažil si to zapamatovat.

„To nic nemění na faktu, že jsi úplně divná,“ povzdychne.

„Stejně mě máš rád,“ pokrčím rameny trošičku uraženě.

Obejme mě kolem ramen a podívá se na mě dolů, na plných rtech další jemný náznak úsměvu. Jeho tvář je jako jemné síto: propustí vždycky jenom něco z jeho výrazu. „Já vím,“ šeptne.

Zakřením se na něj: „Taky tě mám ráda.“

Chvilí bojuje s tím, že by se usmál o něco víc, ale podaří se mu udržet vážnou tvář. „To vím taky.“

Po vypité tequile se cítím ospalá a malátná, a tak se do něj zavěsím, když se vydáme směrem ke dveřím. „Byla to prima dovolená,“ škytnu.

„Ta nejlepší,“ kývne souhlasně a studené kapky deště se kolem nás rozstříknou jak vystřelené konfety. Přivine mě k sobě blíž, cítím na sobě jeho teplou a těžkou ruku a jeho čistá vůně cedrového dřeva mě zahalí jako šál.

„Dokonce ani ten déšť mi moc nevadil,“ pokračuju, když vstoupíme do hutné vlhké noci – všude kolem nás bzučí komáři a palmy se chvějí ozvěnou vzdáleného hřmění.

„Mně se to tak líbilo mnohem víc.“ Alex zvedne paži z mých ramen, aby se mohl nade mě naklonit a vytvořit tak ze sebe živoucí

lidský deštník, zatímco úprkem běžíme přes vodou zaplavenou ulici k našemu červenému pronajatému autíčku. Když k němu doběhneme, odtrhne se ode mě a dveře otevře nejprve mně – snažili jsme se ušetřit, a tak jsme si pronajali auto bez automatického zamýkání a elektrického ovládání okýnek – a teprve pak ho oběhne a vklouzne za volant.

Nastartuje, a zatímco vyjíždí z parkoviště a míří k našemu pronajatému apartmánu, studený arktický vzduch klimatizace nám funí na promoklé oblečení.

„Zrovna jsem si uvědomil,“ nadhodí, „že jsme v tom baru nepořídili žádný fotky na ten tvůj blog.“

Začnu se smát, ale pak pochopím, že to myslí vážně. „Alexi, žádněj z mých čtenářů nechce vidět fotky tohoto baru. Dokonce o něm ani nechtěj číst.“

Pokrčí rameny. „Hm, mně se nezdá, že by byl až tak hroznej.“

„Tvrdils, že to tam smrdí po salmonele.“

„No ale když to pomínu...“ Hodí blinkr a už jedeme po úzké ulici vedoucí k našemu domu, lemované palmami.

„Vlastně z tohoto tejdne nemám vůbec žádný použitelný fotky.“

Alex se zamračí a poškrábe se na čele, zatímco pomalu stáčí auto ke šterkové cestě před námi.

„Teda kromě těch, který jsi vyfotil ty,“ dodám rychle. Fotky, které se Alex nabídl udělat na můj blog, jsou vážně otravné, ale jsem mu tak moc vděčná, že to pro mě udělat chtěl, že jsem už vybrala tu nejmní přišernou a dala ji na Facebook i na blog. Jsem na ní zachycená v jedné z těch příšerných grimas uprostřed slova, kdy na Alexe něco křičím a u toho se hystericky směju, zatímco on se mi snaží marně říct, jak se mám postavit a tvářit, a nade mnou visí bouřkové mraky, jako kdybych tu apokalypsu na ostrov Sanibel sama přivolávala. Ale aspoň je na té fotce vidět, že jsem šťastná.

Když se na tu fotku znovu podívám, vůbec si nedokážu vzpomenout, co mi to Alex řekl, že jsem se zatvářila zrovna takhle, nebo co jsem na něj vlastně volala. Ale každopádně mě při

pohledu na ni zalije stejně příjemný pocit, jako když si vzpomenu na kteroukoliv z našich minulých letních dovolených.

Ten závan štěstí, ten pocit, že život je přesně o tomhle: o tom, že jste někde, kde je krásně, a jste tam s někým, koho máte rádi.

Snažila jsem se něco v tom duchu vtěsnat do popisku k fotce, ale skoro se to nedá vystihnout.

Obvykle jsou všechny moje příspěvky o tom, jak cestovat levně a všechno zlé obrátit v dobré, jenže když stovky tisíc lidí sledují vaši dovolenou u moře, tak je ideální jim ukázat..., jaké jsou prázdniny u moře.

V uplynulém týdnu jsme na pláži ostrova Sanibel strávili dohromady asi tak čtyřicet minut. Zbytek času jsme se schovávali po barech a restauracích, knihkupectvích a sekáčích a taky jsme spoustu hodin pojídali popcorn v omšelém apartmánu, který jsme si pronajali, a počítali, kolikrát se zablesklo. Byli jsme bílí jako sejra, neviděli ani jednu tropickou rybu, ani jednu jsme nešnorchlovali nebo se neopalovali na katamaránu, vlastně jsme nedělali skoro vůbec nic kromě toho, že jsme usínali a zase se probouzeli na starém, proleželém gauči a do snů nám šuměl seriál *Twilight Zone*, který jsme si pouštěli.

Některá místa můžete vždycky spatřit v celé jejich kráse, ať už prší, nebo je hezky, ale tohle evidentně nebylo jedno z nich.

„Tak víš co,“ napadne Alexe, když zaparkuje.

„Nevím co,“ protáhnu.

„Vyfotíme se,“ navrhone. „Spolu.“

„Vždyť focení nesnášiš,“ namítnu. Což mi vždycky přišlo zvláštní, protože technicky vzato, Alex je neuvěřitelně hezký.

„Já vím,“ vzdychne Alex, „ale je tma a já bych chtěl mít nějakou vzpomínku.“

„Tak jo,“ souhlasím. „Tak jo, vyfotíme se.“

Natáhnu se pro telefon, ale on už vytáhl svůj. Akorát místo toho, aby ho obrátil displejem k nám, otočí ho obráceně, takže se díváme přímo do objektivu, a ne na sebe. „Co to děláš?“ natáhnu se po telefonu. „Přesně pro tyhle příležitosti tam máš selfie mód, ty stařečku.“

„Kdepak!“ rozesměje se a drží svůj mobil z mého dosahu. „Tohle není fotka na tvůj blog, nemusíme na ní vypadat dobře. Musíme vypadat jako my. Jestli to chceš vyfotit jako selfíčko, tak se fotit ani nechci.“

„Měl bys tu svoji posedlost dokonalostí trochu krotit,“ zavrtím hlavou.

„Kolik jsem už pořídil fotek tak, jak jsi chtěla ty, Poppy?“ trvá na svém. „Tak se pojd' aspoň jednou vyfotit tak, jak chci já.“

„Tak jo, dobře.“ Nakloním se přes palubní desku a opřu se o jeho vlhký hrudník, zatímco on trochu sklání hlavu, aby vyrovnal výškový rozdíl mezi námi.

„Jeden...dva –“ Blesk vyšlehne dřív, než napočítá do tří.

„Ty příšero jedna!“ vykřiknu.

Otočí telefon displejem k sobě, aby se na fotku podíval, a zasténá. „Ale nééé...“ vzdychne. „Já jsem *fakt* příšera.“

Skoro se udusím smíchy, když si prohlížím naše rozmazané tváře: Alexovi trčí mokré vlasy na všechny strany, já mám svoje připlácnuté v mokrých pramíncích kolem tváří, jsme celí lesklí a červení z vedra, já mám oči zavřené a jeho jsou pootevřené sotva na škvíрку a oteklé. „Jak se ti povedlo, že na tý fotce skoro vůbec nejsme vidět a zároveň oba dva vypadáme naprosto otřesně?“

Zasměje se a opře si hlavu o opěrku. „No tak jo, vymažu to.“

„Ani náhodou!“ vytrhnu mu telefon z ruky. Chce si ho vzít zpátky, ale já ho nepustím a držíme ho mezi sebou přesně mezi sedadly. „Ale vždyť to jsi přece chtěl, Alexi, ne? Abychom si tuhle dovolenou zapamatovali takovou, jaká doopravdy byla. A abychom vypadali tak, jak vypadáme doopravdy.“

Jeho úsměv je najednou zase jen v náznaku, tak malý a prchavý. „Poppy, ale ty vůbec nevypadáš jako na tý fotce.“

Zavrtím hlavou. „Ty taky ne.“

Dlouho zůstaneme potichu, jako kdyby už nebylo co dodat.

„Tak příští rok pojedeme někam, kde je zima,“ odkašle si Alex. „A sucho.“

„Fajn,“ souhlasím a zašklebím se. „Pojedeme někam, kde je zima.“

Tohle léto

„POPPY,“ VYZVE MĚ SWAPNA, sedící v čele nudně šedivého konferenčního stolku. „Tak co máš ty?“

Shovívavá vládkyně impéria časopisu *Relax + Rekrece* Swapna Bakshi-Higsmithová však nevyzařuje nic z oněch dvou základních hodnot vyjádřených v názvu našeho luxusního časopisu.

Swapna naposledy relaxovala asi před třemi lety, kdy byla v devátém měsíci těhotenství a doktor jí nařídil ležet v posteli. A dokonce i tehdy strávila celou dobu na videokonferencích se zaměstnanci, notebook položený na vzdušném břiše, takže o kvalitě odpočinku dost pochybuju. Všechno na Swapně je ostře, výrazné a elegantní, od pečlivě sčesaného, uhlazeného mikáda podle poslední módy až po lodičky se cvočky od Alexandera Wanga.

Ostře tažené oční linky by otevřely plechovku sardinek a pohled smaragdově zelených očí by její obsah rozmáčkl na kaši. V současné chvíli se tyhle oči upírají na mě: „Poppy? Haló?“

Mrknu a proberu se z tranzu, zavrtím se a odkašlu si. Tohle se mi poslední dobou stává často. A když máte práci, kdy do kanceláře musíte jenom jednou týdně, tak není úplně nejlepší půlku

z toho času prozevlit jak školák na hodině matiky, tím spíš přímo před zraky inspirativní, ale taky dost děsivé šéfky.

Zahledím se do poznámkového bloku před sebou. Na páteční schůzky jsem chodívala s tuctem vzrušeně načmáraných poznámek. S náměty na reportáže z neznámých festivalů a slavností v cizích zemích, s tipy na místní vyhlášené hospůdky s dezerty smaženými v litrech oleje, na přírodní úkazy na některých plážích Jižní Ameriky, na vycházející hvězdy novozélandského vinařství – nebo s nejnovějšími trendy pro všechny dobrodruhy či s tipy na hloubkovou relaxaci pro milovníky lázní a wellness.

Všechny tyhle nápady a poznámky jsem si zapisovala v jakémsi záchvatu paniky, jako kdyby každý zážitek, který jsem v budoucnu toužila zakusit, byla živá rostlina, co mi roste v těle a vystrkuje listy a tlačí na moje vnitřnosti, aby se mohla procpat ven. Tři dny před těmihle poradami jsem vždycky strávila v jakémsi upoceném googlovském tranzu, kdy jsem se prokousávala fotkami všech těch míst, kde jsem nikdy nebyla, a jako by mi v břiše kručelo zvláštním pocitem hladu.

Dneska jsem nicméně strávila přípravou deset minut – a napsala jsem si jména pár států.

Států, dokonce ani ne měst.

Swapna se na mě upřeně dívá. Čeká, až vyberu další hlavní destinaci pro nadcházející léto, a já zírám na slovo Brazílie.

Brazílie je pátá největší země na světě. Zaujímá pět celých šest desetin procenta světového povrchu. O dovolené v Brazílii můžete jen těžko napsat krátký poutavý článek. Musíte si vybrat aspoň jeden konkrétní region.

Obrátím stránku v poznámkovém bloku a předstírám, že se soustředím na další list. Jenže ten je prázdný. Když se můj kolega Garrett nakloní blíž, aby se mi podíval přes rameno, tak blok zaklapnu. „Petrohrad,“ vydechnu.

Swapna pozdvihne obočí a začne se procházet kolem čela stolu.

„Petrohrad jsme už měli v letním vydání před třemi lety. Festival bílých nocí, pamatuješ?“

„Amsterdam?“ vypadne z Garretta, který sedí vedle mě.

„Do Amsterdamu se jezdí na jaře,“ zavrčí Swapna hlavou, trochu otráveně. „Nemůžeš dát na titulku Amsterdam a nemít tam tulipány.“

Někde jsem zaslechla, že už procestovala víc než pětasedmdesát zemí a některé z toho dvakrát.

Na chvíli se odmlčí, v jedné ruce telefon, kterým si tluče do dlaně druhé ruky, zatímco přemýšlí. „A navíc, Amsterdam je teď hrozně... trendy.“

Swapna je vnitřně přesvědčená, že když je nějaké místo *trendy*, tak to znamená, že už je vlastně za zenitem. Jakmile vytuší, že se světový zájem upne třeba k polské Toruni, vyškrtne si Toruň ze seznamu na dalších deset let. V redakci nám těsně u kancelářů vážně visí seznam míst, která *R + R* „nikdy nebude doporučovat“ (Toruň tam ve skutečnosti není). Každé místo je napsané Swapniným rukopisem i s datem, kdy ho tam připsala, a většina zaměstnanců se tajně sází, kdy které město nebo místo ze seznamu vypadne. Kdykoli Swapna nakráčí do kanceláře s designovou taškou na notebook a připraveným perem v ruce, aby některé ze zakázaných měst vyškrtla, redakce zašumí vzrušením.

Všichni čekají se zatajeným dechem, které město se dočká vysvobození z našeho obskurního seznamu, a jakmile za ní bezpečně zaklapnou dveře kanceláře, ten, kdo sedí k seznamu nejbliž, přečte jméno vyškrtnuté destinace a hlasitým šepotem ho sdělí celé redakci. Všichni to pak většinou tiše oslavují.

Když loni na podzim Swapna takhle vyškrtla Paříž, někdo bouchnul šampaňské a Garrett vytáhl ze šuplíku červený baret, který si zjevně schovával přesně pro tuhle příležitost. Nosil ho celý den, akorát si ho vždycky rychle sundal, když zavržaly dveře od Swapniny kanceláře. Už si myslel, že mu to prošlo, dokud se u něj cestou domů nezastavila a neproněsla: „*Au revoir*, Garrette.“

Najednou byl ve tváři rudý stejně jako ten baret, a i když si myslím, že to Swapna myslela jen jako legraci, Garrett se od té doby nikdy úplně nevzpamatoval.

Takže když teď o Amsterdamu prohlásila, že je „trendy“, barva Garrettových tváří se změnila z baretové červeně na rudou řepu.

Někdo další nadhodí Cozumel. A pak někdo jiný Las Vegas, o čemž Swapna chvíli uvažuje. „Ve Vegas by mohla být zábava,“ podívá se přímo na mě. „Poppy, co myslíš, mohla by ve Vegas být zábava?“

„Rozhodně ano,“ kývnu.

„Santorini,“ vypískne Garrett vysokým hláskem jako myška z kresleného seriálu.

„Santorini je krásné, to bezpochyby,“ pokývne Swapna hlavou a z Garretta vyjede úlevný vzdech. „Jenže my potřebujeme něco inspirativního.“

A znovu se na mě podívá. Upřeně. A já vím proč. Chce, abych ten velký trháč o nejlepší letošní destinaci napsala já. Protože kvůli tomu mi tuhle práci dala.

Zkrouť se mi žaludek. „Tak já budu ještě přemýšlet a v pondělí ti řeknu,“ navrhnu.

Souhlasně přikývne. Garrett vedle mě se zavrtá do židle. Ví, že už hrozně dlouho spolu s přítelem touží vyrazit na Santorini za firemní peníze.

Jako každý novinář, co píše o cestování. Jako vlastně úplně každý člověk.

A jak bych po tom vlastně měla toužit i já.

Nevzdávej to, chce se mi pošeptat mu. Jestli chce Swapna něco inspirativního, tak ode mě se toho určitě nedočká.

Protože já jsem závan inspirace nepocítila už asi sto let.

„PODLE MĚ BYS TO Santorini měla zkusit ještě trochu protlačit,“ zívne Rachel, zatímco pomalu otáčí svou skleničkou rosé, položenou na mozaikové desce kavárenského stolku. Je to perfektní letní pití a díky jejímu blogu jsme ho dostaly zadarmo.

Seznamte se – Rachel Krohnová: módní bloggerka, nadšená obdivovatelka francouzských buldočků, narozená i vychovaná na

Upper West Side. (Naštěstí není ten typ, který říká, jak je strašně *úžasný*, že je někdo z Ohia, ale taky neřekne: „Copak Ohio vůbec existuje? Vy jste o něm někdo někdy slyšel?“) A je to každým coulem moje nejlepší kamarádka.

I když má ve svém bytě naprosto špičkové kuchyňské spotřebiče, myje všechno nádobí v ruce, protože jí to připadá uklidňující. Přitom má na nohou deseticentimetrové podpatky, protože podle ní jsou boty bez podpatku určené jenom k jízdě na koni a k práci na zahradě, nebo pokud jste opravdu nenašli zrovna žádné jiné vhodné botky na podpatku.

Rachel byla první kamarádka, kterou jsem si v New Yorku našla. Je influencerkou na sociálních sítích (což znamená, že jí platí za to, aby si na sebe plácala různé druhy mejkapů a fotila se v nich u své nádherné mramorové toaletky), a protože jsem se do té doby s nikým jiným, kdo by se tak zajímal o internet, nekamarádila, teprve teď jsem zjistila, že to má své výhody. (Třeba že ani jedna z nás se nemusí cítit hloupě, když tu druhou požádá o chvilku strpení, protože si kvůli focení musí naaranžovat jídlo na talíři.) Já jsem tedy původně spíš odhadovala, že si s Rachel nebudu mít zrovna dvakrát co říct, ale nakonec se mi už při našem třetím setkání přiznala (ve stejném vinném baru v Dumbu, kde sedíme zrovna teď), že všechny svoje příspěvky o oblečení, jídle a líčení fotí a připravuje v úterý, kdy přebíhá z jedné restaurace do druhé a po cestě mění outfity a vizáž, přičemž zbytek týdne tráví psaním esejů a tvorbou obsahu pro sociální sítě několika psích útulků.

Tuhle práci začala dělat proto, že je hrozně fotogenická a taky má děsně fotogenický život a v neposlední řadě dva úplně šíleně fotogenické psy (kteří neustále vyžadují lékařskou péči).

Zatímco já jsem se na sociálních sítích začala angažovat proto, abych si splnila sen a podařilo se mi z cestování udělat zaměstnání. Dvě různé cesty k tomu samému. Chci teda říct, že Rachel sice pořád bydlí v nóbl Upper West Side a já v trochu míň nóbl Lower East Side, ale obě žijeme život jak vystřižený ze žurnálu.

Dopřeju si hluboký doušek šumivého vína a poválím ho po jazyku, zatímco pomalu vstřebávám její slova. Na Santorini jsem nikdy nebyla a kdesi v domě mých rodičů, přecpaném věcmi, se v krabici od bot se všemi možnými cetkami válí i můj seznam míst, která bych někdy chtěla navštívit – ten seznam jsem vytvořila ještě na vysoké škole a Santorini je na něm na hodně vysoké příčce. Všechny ty čistě bílé linie domů a azurově modré pruhy moře a střech mi připadaly od našeho krámy narvaného dvou-podlažního domku v Ohiu na hony daleko.

„To nemůžu,“ vyhrknu nakonec. „Garrett by puknul vzteky, kdybych Santorini, které vybral on, měla nakonec podle Swapny zpracovávat já.“

„Já to nechápu,“ povzdychne si Rachel. „Copak je tak těžký vybrat si místo na dovolenou, Poppy? Vždyť na penězích ti vůbec záležet nemusí. Prostě si vyber nějakou destinaci. Jeď tam. Pak si vyber další. Tohle je přece tvoje práce.“

„Jenže to není tak jednoduchý.“

„No jo, no jo,“ mávne Rachel rukou. „Je mi to jasný, tvoje šéfová chce, aby to byla ‚inspirativní‘ dovolená. Jenže jakmile se objevíš na nějakém krásném místě a v ruce budeš mít kreditku od $R + R$, inspirace se dostaví sama jako mávnutím kouzelného proutku. Kdo jinej by proboha mohl mít lepší podmínky pro to, aby zažil kouzelnou dovolenou než novinářka z časopisu zaměřeného na cestování, která má k dispozici pěkně tlustou šekovou knížku od svého korporátu? Když si nedokážeš udělat inspirativní dovolenou ty, tak jak můžeš to samé čekat od obyčejných smrtelníků?“

Pokřmím rameny a dopřeju si kousek sýra ze syrovouzeninového prkýnka. „Možná v tom je ten pes zakopanej.“

Nakrčí tmavé obočí: „V čem je zakopanej pes?“

„To kdybych věděla!“ vykřiknu a Rachel mě počastuje znechuceným pohledem.

„Nebud' roztomile frapantní,“ řekne suše. Pro Rachel Krohnovou je *frapantní* něco jako *být trendy* pro Swapnu Bakshi-Highsmithovou. Navzdory lehce bohémskému vzezření, stylu líčení, úče-

su, oblečení a vybavení bytu, včetně projevu na sociálních sítích, je Rachel ve skutečnosti hluboce praktickou bytostí. Pro ni je život ve světle reflektorů a fotek na sociálních sítích práce jako každá jiná a ona se jí věnuje, protože jí to zaplatí účty (alespoň co se týká sýrů, vína, šminek, oblečení a všeho, co se po ní chce, aby propagovala), nikoliv proto, že by se jí tolik zamlouvala ona pochybná sláva pseudocelebrity, která se s podobnou pozicí obvykle pojí. Vždycy na konci měsíce publikuje příspěvek s nejhrošími needitovanými fotkami, které udělala, s titulkem: TENHLE BLOG NABÍZÍ NABLÝSKANÝ VIZUÁLNÍ OBSAH URČENÝ VÝHRADNĚ K TOMU, ABYSTE PRAHLI PO ŽIVOTĚ, KTERÝ NEEXISTUJE. JÁ ZA TO DOSTÁVÁM ZAPLACENO.

Přesně tak, chodila do umělecké školy.

A kupodivu, ani tyhle pokusy o pseudoperformativní umění jí na popularitě nikterak neubraly. Kdykoliv jsem v New Yorku a je poslední den v měsíci, snažím se s ní zajít na skleničku jen kvůli tomu, abych mohla sledovat, jak kontroluje upozornění na nové komentáře a lajky a obrací oči v sloup nad tím, jak rychle přibývají spolu s novými sledujícími. Každou chvíli pobouřeně vykřikne: „No tohle si poslechni! Rachel Krohnová je tak strašně statečná a opravdová. Přála bych si, aby to byla moje máma!“ Já jim říkám, že mě vůbec neznají, ale oni to pořád odmítají pochopit!“

Rachel nemá nejmenší pochopení pro růžové brýle, a ještě méně ho má pro melancholii.

„Rozhodně nejsem roztomilá,“ ujistím ji, „a už vůbec ne frapantní.“

Vráska na čele se jí ještě prohloubí: „Víš to jistě? Protože máš sklony k obojímu, drahá.“

Obrátím oči v sloup. „Chceš říct, že jsem mrňavá a ráda nosím veselý barvy.“

„Ne, ty jsi *drobná*,“ opraví mě, „a ráda nosíš výrazný vzory. Něco jako dcera francouzského pekaře ze šedesátých let, která za úsvitu brázdí rodnou vísku na kole a za pokřiku *Bonjour, le monde* kolem sebe rozhazuje bagety.“

„No dobře,“ vzdychnu a snažím se vrátit zpátky k tématu, „chtěla jsem říct, že nechápu, proč bych měla jet na nějakou zběsile drahou dovolenou jenom proto, abych o ní napsala článek pro těch dvaatřicet lidí na týhle planetě, kteří mají dost peněz a času a můžou si ji dovolit?“

Když se zamyslí, obočí se jí spojí do jedné čárky. „Tak za prvé, rozhodně si nemyslím, že by většina lidí používala články v *R + R* jako pevně daný itinerář, Poppy. Nabídněš jim stovky míst, kam se podívat, a oni si z nich vyberou tři. A za druhé, lidi prostě chtějí číst články o idylických dovolených v idylických dovolenkářských časopisech. Kupují si je proto, aby mohli snít, ne aby doopravdy cestovali.“ I když tady teď se mnou seděla pragmatická Rachel, začala vystrkovat růžky i Rachel Umělkyně, což jejím slovům dodalo trochu sarkastický nádech. Rachel Umělkyně připomíná vzteklého staříka volajícího k nebesům, případně otčíma, který u večere se slovy „Co kdybyste byli chvílku offline, děcka?“ natahuje ruku s košíčkem na mobily.

I když Rachel Umělkyni a její zásady zbožňuju, zrovna teď mě její náhlé zjevení trochu děsí. Protože právě v tuhle chvíli mám pocit, že chci říct něco, co jsem nahlas ještě nikdy nevyslovila. Něco tak citlivého a tajného, že jsem to ještě nikdy nedokázala naplno přiznat ani sama sobě, během těch dlouhých hodin, které jsem strávila ležením na svém skoro novém gauči ve svém skoro neobývaném bytě v pauzách mezi cestami.

„V čem je zakopaný pes?“ řeknu znova frustrovaně. „Copak ty se tak nikdy necejtíš? Chci říct, vždyť jsem se tak dřela, všechno jsem udělala dobře –“

„No, všechno zase ne,“ opraví mě Rachel. „Vždyť ses vykašlala na školu, miláčku.“

„– jenom abych získala svou vysněnou práci! A taky se mi to povedlo. Pracuju v redakci jednoho z nejlepších časopisů o cestování! Bydlím v krásném bytě! A dokonce můžu i jezdit taxíkem, aniž bych musela řešit, jestli si to můžu dovolit, a navzdory tomu všemu...“ Roztřeseně se nadechnu, nejistá tím, co se chystám vy-

slovit, i když na mně tíha těch slov leží jako balvan. „Navzdory tomu všemu nejsem šťastná.“

Racheliny rysy změkknou. Položí svou ruku na moji, ale zůstane zticha, abych mohla pokračovat. Chvilí mi trvá, než se k tomu odhodlám. Kvůli tomu, co mi běží hlavou, si připadám jako nevděčný, rozmazlený spratek, a to už vůbec nemluvím o tom, že bych tyhle myšlenky měla vyslovit nahlas.

„Vlastně je všechno skoro tak, jak jsem si to představovala,“ vyleze ze mě nakonec. „Večírky, přespávání na letištích po celém světě, koktejly v letadlech, pláže a projíždky na jachtách a procházky po vinicích. A všechno to vypadá tak, jak má, ale je to nějaký jiný, než jak jsem si to představovala. Vážně, přísahala bych, že je všechno jiný, než to bejvalo dřív. Vždyť víš, jak jsem div neskákala do stropu před každou cestou, pamatuješ? A když jsem dorazila na letiště, měla jsem pocit, jako když se ve mně úplně vaří krev. Jako kdyby se vzduch kolem mě chvěl milionem možností. Já nevím. Nevím, co se vlastně změnilo. Možná já.“

Zastrčí si tmavý pramen vlasů za ucho a pokrčí rameny. „To proto, žeš to tak moc chtěla, Poppy. Nemélas to, a chtělas to. Toužila jsi po tom.“

A já najednou vím, že má pravdu. Že skrz všechna slova, která jsem jí tu vyzracela, dokázala uvidět podstatu věci. „Není to směšný?“ vyhrknu hystericky. „Můj život je přesně takovej, jakej jsem si ho vysnila, a mně najednou vadí, že už po ničem netoužím!“

Tehdy jsem se celá třásla pod tíhou toho, co všechno by se mohlo stát. Vzduch kolem mě se tetelil možnostmi. Zírala jsem na hnusnej strop svého dřívějšího bytu v pátém patře bez výtahu, po dvojité šichtě pinglování v restauraci, a snila si o budoucnosti. O místech, kam pojedu, o lidech, které potkám – kým se stanu. Ale co vám vlastně zůstane, když už ten svůj vysněný byt, vysněnou šéfovou a vysněnou práci (díky které se nemusíte děsit nehorázně vysokého nájmu za ten vysněný byt, protože stejně většinu času strávíte vysedáváním v michelinských restauracích, kde si dáváte do nosu na účet firmy) máte?

Rachel do sebe kopne zbytek vína, na krekr si přioplácne kousek hermelínu a vědoucne kývne hlavou: „Syndrom znuďenýho mileniála.“

„To existuje?“ zavrtím hlavou.

„Ještě ne, ale když to třikrát zopakuješ, stane se z toho ještě dneska večer součást nějakýho volebního programu.“

Pověřčivě se pokřižuju, abych tuhle ďábelskou myšlenku zaplašila, a Rachel si pohrdavě odfrkne, zatímco nám dolévá víno.

„Myslela jsem, že s námi mileniály se to má tak, že právě nemůžeme mít to, co chceme. Bydlení, práci, finanční nezávislost. Že jenom věčně chodíme do školy a pak makáme jako číšníci, dokud nepadneme.“

„No jo,“ pokrčí Rachel rameny, „ale tys ze školy odešla a šla jsi dělat, co tě baví. Takže tak.“

„Nechci bejt znuďenej mileniál,“ fňuknu. „To si pak připadám jako rozmazlená blbka, která není spokojená se svým fantastickým životem.“

Rachel si znovu odfrkne. „Spokojenost je lež vynalezená kapitalismem,“ praví Rachel Umělkyně, ale možná má v něčem pravdu. Ostatně, obvykle ji vážně mívá. „Přemejšlej o tom. Co všechny ty fotky, který se postuju na sociálních sítích? Něco prodávaj. Životní styl. Lidi se na ty fotky kouknou a říkají si: ‚Kdybych tak měla ty lodičky od Blahnika a ten úžasnej byt s dubovýma parketama, pak bych byla šťastná. To bych si jen tak proplouvala životem, zalejvala kytičky a zapalovala svou nekonečnou zásobu designových vonných svíček a můj život by byl plný pohody. Konečně bych to doma milovala. To bych si ten život na téhle planetě konečně užívala.““

„Ale prodáváš to dobře, Rachel,“ pokývnu hlavou. „Vypadáš docela šťastně.“

„To taky zatraceně jsem,“ usměje se. „Ale nejsem spokojená, a víš proč?“ Zvedne telefon, najde v něm jeden obrázek a ukáže mi ho. Svoji fotku, jak se válí na svém sametem potaženém gauči v obležení dvou buldočků s totožnými jizvami po totožné ope-

raci čumáku, která jim zachránila život. Na sobě má pyžamo se Sponge Bobem a ani stopu po mejkapu.

„Protože každý den tady ilegální množirny chrchlej další a další takovýhle malý chudáčky! Pořád dokola nutí stejný feny zas a znova zabřeznout a ony pak rodí tyhle ubohý štěňátka s genetickýma vadama, který jim ze života dělají peklo plný bolesti. A to nemluvím o chudácích pitbulech, co hnijou zaživa narvaní po dvou v mrňavých boudách!“

„Chceš mi naznačit, že bych si měla pořídit psa?“ zeptám se. „Protože být novinářkou zaměřenou na cestování se s péčí o mazlíčka zrovna dvakrát neslučuje.“ Upřímně řečeno, i kdyby to tak nebylo, nejsem si úplně jistá, že bych zvládla starat se o nějakého domácího mazlíčka. Psy miluju, ale taky jsem vyrostla v domě, který psy doslova přetékal. V domě plném psích chlupů a štěkotu a chaosu. Pro někoho, kdo je chaotik už z podstaty, to je celkem nebezpečný terén. U mě hrozí, že kdybych si zajela do útulku vybrat jednoho psa, tak se vrátím se šesti a divokým kojotem navrch.

„Chci tím říct,“ podívá se na mě Rachel, „že mít nějaký cíl je důležitější než být spokojený. V práci jsi chtěla dosáhnout spousty věcí a přesně to byl tvůj cíl. Pak sis ta přání jedno po druhém plnila, a *voilà*: najednou žádný cíl nemáš.“

„Tak prostě potřebuju nějaký nový cíl.“

Empaticky přikývne. „Četla jsem o tom na internetu. Evidentně naplnění dlouhodobých cílů vede k depresi. Protože i cesta může být cíl, zlato, a vůbec – spousta těchhle pitomejch frází opravdu platí.“

Rysy jí znovu změknu, najednou je z ní ta něžná dívka z fotek, které nasbíraly nejvíc lajků. „Víš, moje terapeutka říká –“

„Chceš říct tvoje máma,“ namítnu.

„Když mi tohle říkala, tak mluvila jako terapeutka,“ trvá na svém Rachel a já chápu: znamená to, že paní Sandra Krohnová se zrovna víc ztotožnila s terapeutkou v sobě, stejně jako se občas Rachel víc ztotožní s Rachel Umělkyní. Už vím, že to neznamená, že by Rachel doopravdy docházela na terapeutická sezení.

A i když Rachel prosí, jak může, její matka ji stejně odmítá brát jako pacientku. Jenže Rachel odmítá chodit ke komukoliv jinému, takže jsou obě v patové situaci.

„No každopádně,“ pokračuje Rachel, „řekla mi, že někdy, když svůj štěstí ztratíš, je dobrý se po něm poohlédnout stejně jako po čemkoliv jiném, cos ztratila.“

„Jako že se mám vztekat a převracet polstrování na gauči sem a tam?“ tipnu si.

„Máš se zkusit vrátit zpátky,“ podívá se na mě Rachel. „Takže, Poppy, jediný, co musíš udělat, je, aby sis zkusila vzpomenout, kdys byla naposledy doopravdy šťastná.“

Problém ale je, že si vzpomínat nemusím. Ani trošku.

Vím to totiž naprosto přesně.

Před dvěma lety v Chorvatsku s Alexem Nilsenem.

Ale k tomu se už těžko vrátím, protože jsme spolu od té doby nepromluvili ani slovo.

„Tak o tom trochu popřemýšlej, ano?“ upře na mě Rachel pohled. „Doktorka Krohnová má vždycky pravdu.“

„Jasně,“ polknu těžce. „Budu o tom přemýšlet.“

Tohle léto

A TAK O TOM PŘEMÝŠLÍM.

Přemýšlím o tom celou cestu metrem. A pak když jdu od metra ty čtyři bloky domů. Když se sprchuju, když si dávám zábal na vlasy a pletovou masku a když několik hodin ležím na svém zánovním neproleženém gauči.

V tomhle bytě jsem strávila moc krátkou dobu na to, abych z něj udělala opravdový domov, a kromě toho jsem potomkem otce skrblíka a matky se sklonem k sentimentálním vzpomínkám, což znamená, že jsem vyrostla v domě přecpaném krámy. Máma si schovávala rozbité hrnky, co jsme jí s bratry dali jako děti, a táta zase nechával před domem parkovat všechny staré vraky, protože co kdyby se je někdy naučil opravovat. Pořád netuším, co se dá pokládat za přijatelné množství trefek, které můžete doma mít, ale vím, jak obvykle reaguje naprostá většina lidí, kteří u nás byli na návštěvě, takže si říkám, že je pořád lepší být minimalistka než věci bez rozmyslu schraňovat.

Kromě neskladné sbírky oblečení z druhé ruky (pravidlo Wrightovy rodiny číslo jedna: nikdy nekupuj nic nového, když to můžeš dostat v sekáči za zlomek původní ceny) nemám v bytě nic, na co by se dalo dívat. Tak prostě zírám na strop a přemýšlím.

A čím víc přemýšlím o cestách, které jsme společně s Alexem podnikli, tím víc po nich toužím. Ale ne tím zvláštním snovým a nadšeným způsobem, jakým jsem touživala vidět kvetoucí sakury v Tokiu nebo masopustní průvody ve Švýcarsku plné karnevalových masek a maškar mávajících bičičky, kdy všichni tančí kýčovitě vyzdobenými ulicemi.

Teď cítím spíš bolest a smutek.

Je to horší než ta divná prázdnota předtím, kdy jsem nevěděla, co ještě chtít od života. Najednou totiž chci něco, o čem se nedokážu přesvědčit, že to je vůbec možné.

Rozhodně ne po dvou letech mlčení.

Dobrá, ne úplného mlčení. Vždycky mi pošle textovku k narozeninám. A já jemu taky. Oba pak odpovíme něco jako „Díky“ nebo „A jak se máš?“, ale žádná konverzace z toho nikdy nevznikne.

Když se to mezi námi stalo, říkala jsem si, že mu prostě bude nějakou chvíli trvat, než se přes to přenese, ale že se věci nakonec vrátí zpátky do normálu a zase budeme nejlepší kamarádi. Možná se tomu našemu odloučení ještě společně zasmějeme.

Jenže dny plynuly, telefon jsem milionkrát vypnula a zase zapnula pro případ, že se nějaké zprávy ztratily v éteru, ale po měsíci jsem přestala vyskakovat při každém zapípání příchozí zprávy.

Naše životy pokračovaly, ale ten druhý už v nich nebyl. Nové a neznámé věci se staly známými, zdánlivě neměnnými, a tak tady takhle ležím, je pátek večer a já zírám do blba.

Posadím se, popadnu počítač z konferenčního stolku a vyjdu na maličký balkon. Plácnu sebou do jediné židle, která se tam vejde, a nohy natáhnu na zábradlí; ještě pořád je teplé po dnešním horkém dni, přestože už je dávno noc. Hluboko pode mnou občas zazvoní zvonek na dveřích hospůdky na rohu, lidé míří z pátečních večírků domů a před dveřmi mého oblíbeného nedalekého baru U Hodného hocha čeká pár taxíků (bar U Hodného hocha nevděčí za svou návštěvnost drinkům, které tam míchají, ale tomu, že je možné si vzít dovnitř psy, což je pro mě jediný způsob, jak se vyrovnat se svou mazlíčkůprostou existencí).

Zapnu si počítač a odeženu můru, kterou přilákala modravá zář obrazovky, zatímco si otevřu stránku se svým starým blogem. O můj blog se v *R + R* nemohli zajímat mň – chci říct, že se samozřejmě podívali na ukázky toho, jak píšu, než mi nabídli práci, ale je jim úplně fuk, jestli na něj píšu dál, nebo ne. Zajímá je můj dosah na sociálních sítích, a ne skromný, ale věrný okruh čtenářů, který jsem si vytvořila díky článkům o tom, jak cestovat za hubičku.

Časopis *Relax + Rekreace* se na cestování za hubičku opravdu nespécializuje. A přestože jsem původně plánovala, že svůj blog „S Poppy kolem světa“ budu psát dál, i když budu pracovat v redakci, krátce po cestě do Chorvatska jsem toho nechala.

Sjedu myši na článek právě o cestě do Chorvatska a kliknu na něj. Tenkrát jsem už v *R + R* pracovala, což znamená, že každá vteřina naší luxusní dovolené byla zaplacená. Měla to být ta nejlepší dovolená na světě a některé okamžiky takové opravdu byly.

Ale když si článek pročtu znovu – i když o Alexovi a o tom, co se mezi námi stalo, tam není ani slovo –, je mi jasné, jak mizerně jsem se po návratu domů cítila. Projíždím všechny další články, které se týkají naší Letní cesty. Tak jsme našim cestám vždycky říkali, když jsme si o nich během roku psali, obvykle dlouho předtím, než jsme se rozhodli, kam vůbec pojedeme, nebo než jsme si ujasnili, jestli si to vůbec budeme moct dovolit.

Letní cesta.

Třeba *Školy už mám plný zuby – chci vyrazit na naší Letní cestu!* nebo *Konkurz na uniformu naší Letní cesty!* a k tomu přiložená fotka trička s nápisem JO, FAKT JE MÁM na prsou nebo snímek džínových kraťasů tak krátkých, až se z nich staly prakticky tanga.

Horký vítr ke mně přinese závan smradu z popelnic a vůni pizzy ze stánku na rohu ulice a trochu mi rozcuchá vlasy. Smotám si je v týlu do uzlu, pak vypnu počítač a vytáhnu místo něj telefon tak rychle, až byste řekli, že to vážně chci udělat.

Jenže nemůžeš. Je to strašně divný, pomyslí si.